

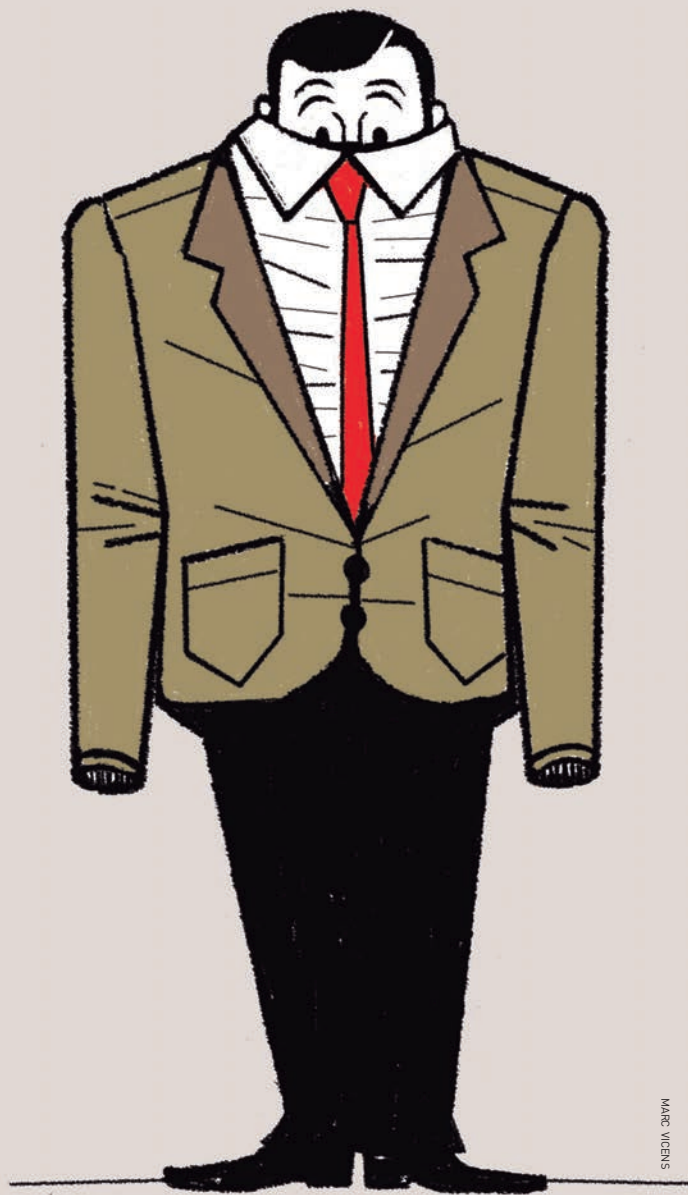
L'escarni públic

Com que treballa a l'Ajuntament de Girona, el dilluns 14 de març vaig rebre un correu electrònic del fins aleshores alcalde de la ciutat, l'Albert Ballesta. En la carta s'acomiadava del personal, aclaria sintèticament que la imatge que d'ell havien generat els embolics que finalment el forçaven a deixar l'alcaldia estava molt lluny de la veritat, i s'encomanava a l'esperança que el pas del temps posés les coses a lloc. Em va sorprendre molt trobar transcrita l'endemà la carta als diaris. Era la carta d'un home derrotat que no donava cap informació a banda de l'abatiment previsible d'una persona a la qual en set setmanes tot li havia sortit malament.

Em va coincidir, l'afer Ballesta, amb la lectura d'un llibre: *Humillación en las redes*, del periodista anglès Jon Ronson. En el llibre, molt recomanable, se segueixen diferents casos de persones a qui les xarxes socials han enfonsat la reputació. Tots els casos exposats per Ronson, des de l'articulista enxampat plagiant fins a piulades dissortades de tuïtaires anònims, tenen en comú la desproporció de l'escarni i l'enorme lleugeresa amb la qual s'infligeix. Els beneficis de l'escrutini continuat, la pluralitat de punts de vista, la facilitat amb la qual els silenciats poden alçar la veu, han de pesar en la balança positiva del que han suposat les xarxes socials, però convé recordar que les penes d'humiliació pública van ser abolides majoritàriament a finals del XIX. També Owen Jones es preguntava fa poc a *The Guardian* de quina manera la reacció a la xarxa està condicionant els opinadors polítics: en els debats virtuals, l'àgora queda ràpidament dominada pels extremistes, les coaccions no són innòcues i no és fàcil sobreposar-se a l'autocensura.

A @PoliticayModa

Patricia Centeno fa un escrutini rigorós i continuat de la vestimenta, els usos gestuals i el llenguatge no verbal de la classe política. Ho fa amb respecte cap als escrutats i també amb respecte als lectors, amb intel·ligència i amb humor. No es pot demanar més

MARC VICENS

Tampoc no és fàcil apuntar una solució, perquè qualsevol remei que passi per controlar la xarxa sol ser pitjor que la malaltia. Potser cal fer notar, però, que el ressò que es fan els mitjans tradicionals de tot el que passa a la xarxa contribueix poc a desincentivar els *trolls*. Amb una vida pública dominada per l'energumenisme es corre el perill que al final costi molt trobar qui vulgui exposar-s'hi, ni tan sols per 70.000 euros a l'any, tret dels energúmens mateixos.